

Toto rozsudkem předpokládané aktivní jednání obžalovaného odpovídá pojmu »Istivého zaslepování« po rozumu § 201 b) tr. zák.

Netřeba se proto dále zabývatí právním názorem nalézacího soudu, že pod pojem »Istivého zaslepování« podle § 201 b) tr. zák. spadá i prosté Istivé ponechání osoby slabého rozumu v jejím mylném názoru, t. j. pasivní chování pachatelovo, kdyžtž rozsudek, jak bylo již uvedeno, zjišťuje, že obžalovaný musil M. a k t i v n í m j e d n á n í m v jejím mylném názoru utvrzovati, t. j. že ji tímto způsobem v jejím mylném názoru utvrzoval.

Námítka stížnosti, že obžalovaný nejednal ve zlém úmyslu, jehož je třeba ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle §§ 197, 200, 201 b) tr. zák., je bezdůvodná; neboť skutečnosti rozsudkem zjištěné, že obžalovaný utvrzoval M. věda, že je pro slabomyslnost zbavena svéprávnosti a dána pod opatrovnictví, v jejím mylném mínění, že jest oprávněna svým majetkem volně disponovati, že přijal pak od ní dar, že nezpravil o tom opatrovnický soud a že byv tímto soudem vyzván, aby mu přijatou částku, případně vkladní knížku vydal, odepřel tak učiniti, ospravedlňují právní závěr, že obžalovaný jednal ve zlém úmyslu, jenž se vyžaduje ke skutkové podstatě trestného činu, jímž byl uznán vinným, t. j. že jednal v tom úmyslu, aby přiměl slabomyslnou M. Istivým zaslepováním k poskytnutí daru a tím jí způsobil majetkovou škodu ve vyšší hodnoty daru, jež od ní přijal.

Čís. 5907.

Právem, jehož poškození přichází v úvahu s hlediska § 197 tr. zák., je také právo státu dohlížeti na zachovávání předpisů pro dovoz cizozemských cenných papírů (§ 2 zákona čís. 7/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. fin. čís. 141/1934 Sb. z. a n.) a předpisů vlád. nař. čís. 351/1919 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Zm II 59/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu ve smyslu §§ 8, 197, 199 d) tr. z. a nedokonaného svádění ke zločinu spoluviny na podvodu podle §§ 9, 5, 197, 199 lit. d) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek praví ve výroku enunciátu, odsuzujícím stěžovatele a spoluobžalovaného B. pro zločin nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 d) tr. zák., že obžalovaní jednali v úmyslu směřujícím k poškození státu na jeho »dohlédacím právu«. Tímto »dohlédacím právem« rozumí rozsudek, jak vysvítá z rozhodovacích důvodů, právo státu dohlížeti na zachovávání předpisů pro dovoz cizozemských cenných papírů — § 2 zák. ze dne 14. prosince 1923, čís. 7 Sb. z. a n. z roku 1924, ve znění vyhlášeném vyhláškou ministra financí ze dne 8. července 1934, čís. 141 Sb. z. a n., zmocňuje vládu, aby tyto předpisy nařízením sta-

novila — a předpisů, podle nichž jsou strany, mající v držení cizozemské cenné papíry, povinny předložit je pokladnímu úřadu státnímu, k tomu zvláště ustanovenému, k překolkování (znehodnocení) čsl. finančních kolků na těchto papírech předepsaným razítkem — takovým úřadem je podle vyhlášky ministra financí ze dne 6. února 1934, čís. 21 Sb. z. a n., i kolkovní úřad v Praze — t. j. předpisů § 6 vládní nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 351 Sb. z. a n.

Namítá-li tedy stížnost, že dokonáním činnosti stěžovatelem podle rozsudku zamýšlené nemohla být ani státu ani jeho občanům způsobena hmotná (majetková) škoda a že nelze v důsledku toho mít za to, že stěžovatel jednal v tom úmyslu, aby způsobil státu nebo jeho občanům hmotnou (majetkovou) škodu, dlužno tyto její námitky označiti za zcela bezpředmětné.

Další námitky stížnosti, že dokonáním činu stěžovatelem podle rozsudku zamýšleného nemohla být způsobena škoda státu na jeho nahoře uvedeném právu a že nelze v důsledku toho mít za to, že stěžovatel jednal v tom úmyslu, aby poškodil toto právo státu, jsou však bezdůvodné.

Kdyby byl stěžovatel vykonal vše to, co podle skutkových zjištění rozsudkových hodlal vykonati, t. j., kdyby si byl opatřil padělané razítko kolkovního úřadu v Praze, kdyby byl podloudučně dovezl do Československé republiky cizozemské cenné papíry v rozsudku uvedené, t. j. akcie společnosti »Oesterreichisch-Alpine Montangesellschaft«, kdyby byl tyto cizozemské cenné papíry opatřil čsl. kolky, kdyby byl tyto kolky znehodnotil zmíněným padělaným razítkem a kdyby pak byl tyto akcie nabízel ke koupi na burse v Praze, bylo by zmíněné orazítkování čsl. kolků na těchto akciích vzbuzovalo dojem, a to i u finančních dozorčích orgánů, že tyto cizozemské cenné papíry byly podle předpisu předloženy kolkovnímu úřadu v Praze k překolkování čsl. kolků na nich předepsaným razítkem, a v důsledku toho též dojem, že tyto cizozemské cenné papíry byly podle předpisu Národní bance v Praze přihlášeny k soupisu — soupis cizozemských cenných papírů byl naposledy nařízen vládním nařízením ze dne 10. září 1934, čís. 202 Sb. z. a n. —, a bylo by to po případě vedlo k připuštění obchodování těmito papíry na zmíněné burse, takže nelze pochybovati o tom, že by tu bylo běželo o činnost, jíž mohla být způsobena státu škoda na jeho výše zmíněném právu. Poněvadž pak ze skutkových zjištění rozsudkových vysvítá, že stěžovatel hodlal vše to, co tu bylo uvedeno, provésti, dlužno pokládati též za zcela nepochybné, že jednal v úmyslu směřujícím k poškození uvedeného práva státu.

S právním názorem stížnosti, že by tu bylo v případě dokonání činu stěžovatelem zamýšleného běželo pouze o přešůpek důchodkový, nelze souhlasiti. Kdyby si byl stěžovatel opatřil padělané razítko kolkovního úřadu v Praze, kdyby byl jím překolkoval čsl. kolky na zmíněných cizozemských cenných papírech do Československé republiky tajně dovezených a byl tím dozorčí orgány státní oklamal v úmyslu směřujícím k poškození státu na výše zmíněném právu, bylo by jeho jednání vy-

kazovalo všechny znaky zločinu dokonaného podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. a nikoli pouze znaky přestupku důchodkového ve smyslu § 3 zákona ze dne 14. prosince 1923, čís. 7 Sb. z. a n. z roku 1924, ve znění vyhlášeném vyhláškou ministra financí ze dne 8. července 1934, čís. 141 Sb. z. a n. Zda a pokud by tu bylo za uvedených předpokladů běželo také o přestupek důchodkový po rozumu posléze citovaného ustanovení zákona, jež nemění nic na ustanoveních tr. zák., netřeba zkoumati.

Čís. 5908.

Ak bol rozsudok odvolacieho súdu doručený právnenmu zástupcovi poškodeného, je doručenie rozsudku i poškodenému samému — hľadiac na predpis § 79 tr. p. — zbytočné a nemôže mať nijakého právneho účinku čo do počítania lehoty k ohláseniu zmätočnej sťažnosti.

(Rozh. zo dňa 22. mája 1937, Zm IV 198/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin podľa § 310, odst. 1 tr. zák. odmietol zmätočnú sťažnosť náhradného súkromného žalobcu.

Dôvody:

Poškodený M. nebol pri hlavnom odvolacom pojednávaní osobne prítomný, ani nebol zastúpený svojím právnym zástupcom. Rozsudok vrchného súdu bol v smysle 2. odst. § 425 tr. por. doručený krajským súdom jeho právnenmu zástupcovi Dr. N. dňa 26. Februára 1937.

Tento podal síce ešte v trojdennej lehote stanovenej v § 388 tr. p. a 2. odst. § 31 por. nov. poštou zmätočnú sťažnosť, avšak priamo k vrchnému súdu, tedy k nepríslušnému súdu. Vrchný súd túto zmätočnú sťažnosť odoslal dňa 2. marca 1937 príslušnému podľa 4. odst. § 431 tr. p. krajskému súdu, kde táto došla dňa 4. marca 1937, — tedy už po uplynutí trojdennej zákonnej lehoty, ktorá, rátajúc odo dňa doručenia rozsudku právnenmu zástupcovi poškodeného, končila dňom 1. marca 1937.

Krajský súd dal síce doručiť rozsudok vrchného súdu tiež poškodenému samému, čo sa stalo dňa 3. marca 1937. Toto opatrenie krajského súdu bolo však hľadiac na predpis § 79 tr. p. zbytočné a nemôže mať preto žiadneho právneho účinku čo do rátania lehoty pre ohlásenie zmätočnej sťažnosti. Zmätočná sťažnosť bola z týchto dôvodov odmietnutá podľa 3. odst. § 434 tr. p. ako opozdená.

Čís. 5909.

Zákonem čís. 240/1924 Sb. z. a n. o příročí k ochraně peněžních ústavů a jejich věřitelů nebylo nic změněno na předpisech § 486, čís. 2 tr. zák.; zejména nebylo jím nařizeno, že peněžní ústavy nesmějí při nastavším stavu platební neschopnosti ohlásiti konkurs nebo vyrovnání, jak to nařizuje § 486, čís. 2 tr. zák., nýbrž pouze žádati o příročí.

(Rozh. ze dne 24. května 1937, Zm I 1030/36.)